

NÉMETH ÁKOS

Júlia és a hadnagy avagy holtomiglan-holtodiglan

KOVÁCS FERENC, volt katonatiszt
JÚLIA, táncosnő, a felesége
RITA, táncosnő
EZREDES
FIÚ, felszolgáló egy lokálban
Fiúk az utcán és mások

Moszkva tér, hideg, szeles kora reggel. Ketten

KOVÁCS *(unatkozik)* Miért is lettem katonatiszt? Persze hülyeséget kérdeztél. Erre nem lehet ilyen egyszerűen válaszolni, meg nagyon egyszerűen is lehet rá válaszolni. Mi nem voltunk éppen gazdagok, hárman voltunk fiúk otthon... asszem néha megőrijítettük anyánkat. *(Elfogad egy szál cigarettát)* Katkó, tudod mi az? *(Rágyújt)* Katonai kollégium, fizetik az ember tanulását. Otthon a nadrágból kilógott a seggünk. *(Gondolkozik)* Anyu hamar megőszült.

MUNKANÉLKÜLI Apád?

KOVÁCS *(vállat von)* Le van szarva.

MUNKANÉLKÜLI Szóval lelépett.

KOVÁCS *(közömbösen)* Disszidált.

MUNKANÉLKÜLI Itt nem szeretik a volt tiszteteket.

KOVÁCS *(morog)* Vettem észre.

MUNKANÉLKÜLI Miért hagytad ott a hadsereget?

KOVÁCS Neked mi a szakmád?

MUNKANÉLKÜLI Burkoló vagyok.

KOVÁCS Csempés? Az egy jó szakma.

MUNKANÉLKÜLI *(vállat von)* Jó.

KOVÁCS Erdélyi vagy?

MUNKANÉLKÜLI Utálom az erdélyieket.

KOVÁCS *(nevet)* Szóval erdélyi vagy.

MUNKANÉLKÜLI Pesti vagyok.

KOVÁCS Tudom akkor, hogy miért nem csiped az egyenruhát. Te most szabadultál.

MUNKANÉLKÜLI A nejemtől. De hagyjuk ezt. Nektek persze jó életek volt. Egy hivatásos katonának annyi nője van, mint a szemét.

KOVÁCS *(nem figyel rá, füstkarikákat fúj)* De van egy pillanat, mikor az ember körül elfogy a levegő. Mikor egy szar vagy mindenütt, és legszívesebben nem találkozna senkivel. Van egy pillanat, amikor az ember életében nem marad más, csak a nő.

MUNKANÉLKÜLI Ti mind elvittétek egymás feleségét. Te meg még kölyök vagy, biztos, hogy szerettek. Mi volt a rangod?

KOVÁCS Azt hiszed, könnyű volt megszoknom? Úgy szerettem a dolgokat, hogy mindig minden rendbe van. Idegesítenek a dolgok, ha nem stimmelnek. Asszem, már a vérembe van. Itt csak lődörgök a Moszkva téren, fázok ebben a kabátban. És még csak munkát se kapok itt, csak kétszer vittek el, és egy napra csak. Persze nincs civil szakmám.

MUNKANÉLKÜLI Zászlós vagy hadnagy, mi? Az lehettél.

KOVÁCS Micsoda emberpiac! Hány munkanélküli lóghat itt minden reggel!

MUNKANÉLKÜLI Ma pont nem vagyunk sokan.

KOVÁCS Mikor kiléptem a seregből, azt hittem, bárhol lehetek raktáros vagy más ilyesmi, vagy pincér. Aztán a szart.

MUNKANÉLKÜLI A nőknek jó.

KOVÁCS Utcát söpörni pedig nem fogok.

MUNKANÉLKÜLI Ők szülnék egy gyereket, aztán elvannak vele három évig. Akkor szülnék megint egyet.

KOVÁCS Undorító mindennap hazamenni, undorító. Már megint nem csinállok egész nap semmit se.

MUNKANÉLKÜLI És még lakást is kapnak.

KOVÁCS Csak sétálok a szobában fel-alá, és gondolkodom.

MUNKANÉLKÜLI Őcsém, én nem is olvasom az álláshirdetéseket.

Csak lejövök ide mindennap, és úgyis keltek valakinek.

KOVÁCS Nem is tudom, hogy lesz.

MUNKANÉLKÜLI Igaz, nekem jó szakmám van.

KOVÁCS Lassan mehetünk haza, nem, testvér? Itt ma már semmi nem lesz.

MUNKANÉLKÜLI Nő vagy, mi?

KOVÁCS Asszem, én megyek. Ma se vitt el senki.

MUNKANÉLKÜLI Szóval nő vagy. Ne légy már ostoba, őcsém. Okos ember ebből már meg is él.

KOVÁCS Én szeretem a feleségemet.

MUNKANÉLKÜLI Persze, szeretgesd meg, és vedd el a pénzét.

KOVÁCS Sokat szövegelsz.

Hárman, ugyanott

MUNKAKÖZVETÍTŐ Emberek, van maguk között kőműves vagy ács?

MUNKANÉLKÜLI Én burkoló vagyok.

MUNKAKÖZVETÍTŐ Megnézem, várjon. Egy az is kell. Menjen erre a címre. Hát maga?

KOVÁCS Segédmunkás vagyok.

MUNKAKÖZVETÍTŐ Már megvannak az embereim. Csak épp kőműves kéne még. Nem tudnak egyet? *(Odébb)* És maguk?

Ketten, ugyanott

KOVÁCS Hetek óta már, a kurva anyját.

MUNKANÉLKÜLI Mondanék én neked címet, hogy menj takarítani.

KOVÁCS Én más után nem fogok söpörni.

MUNKANÉLKÜLI Ahá, te úriember vagy. Már nem soká, őcsém.

KOVÁCS Én csak dolgozni akarok, nem megalázkodni.

MUNKANÉLKÜLI Azén feleségem is takarít, mi van abban? Valami írónál takarít minden este. Az se csinál semmit, mégis ki van bélelve. *(Nevet)*

KOVÁCS Szeretem az értelmiségieket. *(Mosolyog. Szív a cigarettán. A paraszat nézi)*

Egyedül, ugyanott

MUNKAKÖZVETÍTŐ Bunkók, rossz csövesek, cigányok, rosseb belétek. Hát dolgozni akar mind? Azt hittétek, hogy van ennyi munka? A Földön sincsen annyi. Menjete Szabolcsba vissza, vagy bánom én, irtsátok ki egymást. Nekem kőműves kell, nem ilyen csavargók. Mi - nek is születik ennyi ember?

Szoba, reggel. Ketten. Odakint vihar készülődik

JÚLIA *(félálomban motyog)* Mi ez?

KOVÁCS *(kávét főz. Hosszan kinéz az ablakon)* Talán az Isten. Alszol, igaz? Ág veri kint a tetőt, semmi más. Hogy nyög a szél odakint... már esik. Olyan sötét lett, mintha este lenne.

JÚLIA *(rémülten ébred, csapzott haja. Nehezen nyel)* Már megjöttél?

Kovács kitarja az ablakot, mélyet lélegez. Hátrafordul, fekete sziluett a fekete felhők alatt

Milyen rosszat álmódtam...

KOVÁCS (csendesen figyel) Idd meg a kávéd.

JÚLIA Hány óra van?

KOVÁCS Hogy utálok a telet. Az ember csak fázik az utcán. És reggel milyen sokáig sötét van.

JÚLIA Mit mondtál, hány óra?

KOVÁCS Csak aludj még. Fél kilenc felé jár.

JÚLIA Már meg is jöttél, kedves?

KOVÁCS Többet nem megyek le a térre, ott nem kapok semmit.

JÚLIA Úgyis lesz egy jó állásod, én biztos vagyok benne.

KOVÁCS Örülök, hogy...

JÚLIA De jó kávéfőztél.

KOVÁCS Majd csak lesz valahogy.

JÚLIA Miért is gyötröd magad, nekem van elég pénzem.

KOVÁCS Igen.

JÚLIA Félek az estétől.

KOVÁCS El kéne jönnöd onnan.

JÚLIA Utálok a Bandikát.

KOVÁCS A főnöködet? Borzasztó, hogy gyomorgörccsel mész dolgozni minden este.

JÚLIA Ez azért túlzás.

KOVÁCS Hiszen látom.

JÚLIA De hát én táncosnő vagyok! És ez egy jó hely.

KOVÁCS Szeretsz még?

Szoba, nappal. Egyedül

KOVÁCS Kérdés, hogy meddig tekintheti egy ember még embernek magát? A becsület... a becsület a kulcsa az egésznek. Az önbecsülés. Mit is ígér egy ember egy lánynak? Holtomiglan-holtodiglan. Azt akarom, hogy boldog legyen. Tudom, hogy ki vagyok, tudom, hogy mi vagyok. Persze... persze, hogy azt akarom, hogy felnézzen rám. Kell, hogy felnézzen. (Sziszeg) Undorító, nem, hogy eltartatom magam? Ha pénzem lenne! (Vigyorog) Meg kell próbálni persze... mindent. (Az asztalra támaszkodva kínosan zihál) Néha már... talán nem is szeretem. (Járkál) Hiszen magabiztos vagyok, nem? (Üvölt) Hiszen magabiztos vagyok, nem? (Megáll a tükör előtt) Uram, én vagyok az ön embere. (Könnyedén rágyújt egy cigarettára, férfiasan mosolyog) Vegyen fel ügynöknek, én tudom, hogy én vagyok az ön embere. Tudom, tudom, priusom van, ez igaz. (Viccelődik) Külföldre persze nem utazhatom. Persze csak szépséghiba. De én, persze, tudom, hogy ön bízik bennem. Nézze, beszéljünk őszintén: ön egy rámenős embert keres, nem így van? És persze nekem még van egy diplomám is. (Nevet) Vegye számításba! No és a gyakorlat! Nekem gyakorlatom van. (Utólag megkérdezi) Ugye megengedi, hogy rágyújtsak. Ön nem? Ki tudja, talán igaza van. Megmondom őszintén, jól érzem magam önnél, akár alkalmazni fog, akár nem. Tudja, én felismerem az intelligens embereket. (Nevet) Tudja, lehet, hogy tévedek, de meggyőződése, hogy nem szabad elvállalnunk bármilyen állást. Én például negyedévig vártam erre. (Gyűlölködve a tükörbe nevet) Nem hisz nekem, igaz? (Üvölt) Ez undorító. (Ördögien vigyorog) He? (Kibámul az ablakon) Hát miféle állat az ember? Az kéne, hogy soha ne veszítsem el az önuralmam. Az kéne, hogy sose legyek öreg, és csak vigyorogjak, mint egy csimpánz, és azt higgyem, hogy senki nem veszi észre, hogy dadogok vagy folyik a nyálam. Mitől több az ember, mint lélegző massa? Alighanem attól, hogy uralkodik magán. Vagy ezt hívják gátlásoknak? Az öregeknek nincsenek gátlásaik. Bepisálnak, vagy kislányokat mellestálnak. Vajon milyen volna az az ember, aki egyszerre elveszte-né minden bilincsét, ami összetartja? (A tükörbe. Remeg a kezében a cigaretta) Uram, higgye el, én valóban jó munkaerő vagyok, komoly munkaerő. Nézze, nemis akarom tagadni, van egy felfüggesztett ítéletem. Hogy mennyi ideje? Fél éve... fél éve, hogy nincs munkám... egy kicsit több is. Valóban nem tudok könnyedén elhelyezkedni, nem is akarom tagadni. Eszem ágában sincs tagadni, látja? Az önképe cége pincért keres... tudom, bizalmi állás. És az irodán? Tudok gépelni is. (Elfordul) Úgyse vesz fel, úgyse vesz fel. Egy éve már, hogy semmi munkám. A feleségem tart el, ezért nagyon tisztелеm. (Üvölt) Szerelmes vagyok a feleségembe, uraim! Ezt persze mindenki tudja. Csak járkálok a szobámban, reggeltől estig. Csak járkálok. Én persze nem értek a mindenféle női munkákhoz, különben főzhetnék. Igen, meg fogok tanulni. És mindent. Vajon hol a határa,

hogy még férfinak nevezhessem magam? A szomszédok, és mindenki... tulajdonképpen mi baj velem? Már most más ember lennék? És ki az, aki minderről tehet? Mennyit érek még? Hogy néz mindenki rám? És vajon mitől vagyok fáradt ennyire, jogom van egyáltalán?

(Vigyorog) Jó ez neked, hogy így megalázod magad? A francba! Csak gazdag lennék! Vagy politikus. Vagy vallásos legalább. Messzebb se mennék, mint a templomig. (Üvölt) Hogy nézzen másképp, hogy mindenki néz? (Üvölt) Jó napot, asszonyom! Jó napot, uram! Igen, még mindig munka nélkül! Nem baj, mi szépen élünk! (Hörög) Szépen. Néha terhes ám a szerelmed velem. Uram! Édes Isten! Vagy-e tényleg? Az anyját, csak tudnék a tükörbe nézni. Meddig kell kibírni? Hol a határ, amíg még ember vagyok, és nem csak egy bolhás kutya? He? Legalább alkoholista lennék! Vagy kommunista! Csak sértődött lehetnék! Nem volna-e jobb csak szépen berügni, és négykézláb járni?

A mulató. Ketten

RITA (a tükörbe nézve festi magát) Apám szinte soha nem beszélgetett velünk, bár mindig azt állította, hogy nagyon szeret valamennyiünket. A társalgást kizárólag a kutyanak tartogatta, egy nagy kivasznak, este lefeküdt mellé a szőnyegre, és beszélgetett vele. Ezt a szokását megtartotta azután is, hogy megörlött, így aztán sokáig nem vettünk észre semmit.

JÚLIA (álmodozik) Amikor kislány voltam...

RITA Aztán, mikor apám az intézetbe került, a kutyanak is kellett adatni egy injekciót.

JÚLIA ...nekünk is volt egy nagy komondorunk. Piros masni volta nyakában, mikor kaptuk. Illetve... én kaptam.

RITA A kutya nagyon nyüzszített. Ezért kellett neki az injekció. (Pofát vág) Az ember (Egy pillanatra elhallgatt, hogy megigazítsa a rúzsát) nem tud nyüzszíteni, a francba, elkenődött.

JÚLIA Mi bajod, Rita?

RITA Hagyjuk ezt, jó? (Félve) Kis hülye.

JÚLIA (álmodozik) Én szeretem a kutyaikat. Nekem lesz...

RITA Az olyan, mintha...

JÚLIA Miért fested magad ennyire?

RITA És a kis hadnagyod, talált már munkát?

JÚLIA Keresek én eleget.

RITA (mosolyog) A pénz sosem elég.

JÚLIA Kinevetsz?

RITA Én nem nevetek ki soha senkit, szívem.

JÚLIA Miért fested magad ennyire?

Árnyas mellékutca. Hárman

I. HANG (a sötétből) Hadnagy úr, merre jár itt, ahol a madár se jár? (Nevet)

II. HANG Hadnagy úr, hadnagy úr, csak nem mondja, hogy nem emlékszik ránk?

I. FIÚ (előlép) Hallom, leszereltél, te szadista szemét. (Kedvesen mosolyog) Hát nem hiányzik a hadsereg?

II. FIÚ A kedvenceid voltunk az első rajból, hogy is tudtál volna minket elfeledni.

I. FIÚ (a másiknak) A bolháit cseszegeti most otthona hadnagy úr. (Suttog) Hisz máskülönben még unatkozna tán.

II. FIÚ (sötétben) Hallom, megúszta a futkosót, te patkány. Minket nem úszol meg.

A hadnagy a földön, ütök

Otthon, ketten

JÚLIA Hazaugrottam, két előadás között. Fölteszek főni egy levest, és mennem kell. ... Mi van veled?

KOVÁCS Ó, semmi. Engedj, hadd menjek a fürdőszobába.

JÚLIA De hát állj meg, hadd nézzelek meg... Mi ez?

KOVÁCS (üvölt) Hadd menjek a fürdőszobába, ne állj elélem. (Mély ingerültséggel) Végre is nélkülöd is el tudok intézni valamit. JÚLIA Ki csinálta ezt veled?

KOVÁCS Engeded, hogy megmossam az arcom?

JÚLIA Hozok rá valamit.

KOVÁCS Akadj le rólam.

JÚLIA Hadd segítsék.

KOVÁCS Segíts magadon.
 JÚLIA Miért beszélsz így?
 KOVÁCS (*alig érthetően morog*) Még a végén megérem, hogy te fogsz sírva fakadni.
 JÚLIA Nem értem.
 KOVÁCS (*üvölt*) Neked mindent kétszer kell elmondani. Talán nyisd ki a füled, te béka.
 JÚLIA Én csak azt szeretném, ha szépen beszélnél velem.
 KOVÁCS Már meg pityereg, tessék.
 JÚLIA Persze te ki nem állhatod.
 KOVÁCS Csak én tudnék néha pityeregni.
 JÚLIA Te azt hiszed, hogy nekem minden olyan könnyű, igaz?
 KOVÁCS Csak engem is sajnálna végre valaki.
 JÚLIA Én sajnállak.
 KOVÁCS (*üvölt*) Te csak ne sajnálj.
 JÚLIA Úristen, mi van veled?
 KOVÁCS Egyébként is jobb, ha eltűnsz itthonról.
 JÚLIA Miért tűnjek el?
 KOVÁCS Várnak a tisztelőid.
 JÚLIA Miről beszélsz?
 KOVÁCS Hányingerem van a munkádtól.
 JÚLIA Miért kínozod ezzel mindig?
 KOVÁCS (*nézi*) Ha pénzem volna...
 JÚLIA Nekem csak te vagy.
 KOVÁCS Néha nagyon fáradt vagyok tőled.
 JÚLIA Tőlem?
 KOVÁCS Istenemre, néha nagyon lemerítesz.
 JÚLIA Te szegény, mi történt veled ma?
 KOVÁCS (*megnyugszik*) Ne ölelgess engem állandóan, te ostoba csirke.
 JÚLIA Miért tolsz el? Néha...
 KOVÁCS (*gúnyosan*) Néha...?
 JÚLIA Segíteni... akarok rajtad.
 KOVÁCS (*gúnyosan*) Miért?
 JÚLIA Hát nem tudod?
 KOVÁCS (*gúnyosan*) Nem. Valóban nem! Fogalmam sincs! Már napok óta csak ezen gyötröm magam!
 JÚLIA Képes vagy te egyáltalán arra, hogy engem...?
 KOVÁCS És te?
 JÚLIA Hát nem látod?
 KOVÁCS Mit kéne látnom?
 JÚLIA Úristen, hát mit kéne most mondanom? (*Kínálódva nevet*)
 KOVÁCS (*tagoltan*) Képtelen vagy bármilyen érelemre, akár egy darab fa.
 JÚLIA Mit csináltak belőled?
 KOVÁCS (*üvölt*) Ó, semmit, semmit, éppenséggel semmit. Csak a kezembe adták a vesémet, majdnem. Csak éppen megrugdostak az utcán. Teneked persze fogalmad sincs arról, hogy micsoda az ilyen. Csak élsz, mint egy ékszerdobozban, mindenki kis kedvence! Tetszel magadnak, ahogy gondoskodsz rólam, igaz? Sajnálják a kis Júliát a hadnagya miatt! Micsoda fickó! Hagyja így ezt a kis drága... (*Reszket a szája széle, a lány haját hátrasimítja*)
 JÚLIA Nagyon kérek, ne beszélj velem így.
 KOVÁCS Most sírsz, mi? Pedig rád még csak kezdet se emelt senki soha. Se apád, se én, se senki! Júlia, Júlia, óvni kell a szétlőt, a napsütéstől. Vagy talán tudni akarod, milyen az? (*Nagyon pofon vágja. Zihálva nézi*) Most már sírhatsz, van okod.

Utca, hárman. (Kiegészítő jelenet)

I. POLGÁR (*magának morog*) Mi van itt, most mondja... Az ember nem is tudja, mit utáljon jobban, a múlt rendszert vagy a mostanit.
 II. POLGÁR Hogy is hívják ezt a... uram, hogy hívják most ezt a teret?
 Azelőtt Moszkva tér volt.
 I. POLGÁR Most is az.
 II. POLGÁR Moszkva tér?
 III. POLGÁR Nem igaz, mert Széll Kálmán tér.
 I. POLGÁR Nem lett az, csak akarták.
 II. POLGÁR Végül is mindegy, én csak ezt a címet akartam...
 I. POLGÁR Volt, amit megváltoztattak, volt, amit nem. Zsidók ezek, hogy igazodnánk el mi az eszük járásán.
 II. POLGÁR Hazudik mindegyik, akármilyen náció. Hazudnak, és a markukat tartják, hogy az ember legszívesebben belepisálna.
 I. POLGÁR Valami mást várt, mondja?
 II. POLGÁR Hát, legalább a kommunistákat zavarhatták volna el igazán a fenébe.

I. POLGÁR Ezek? Hát ezek is mind azok.
 III. POLGÁR A bosszú bosszút szül, édes uram.
 II. POLGÁR Nehéz dolog.
 I. POLGÁR Egyszerűbb lett volna tiszta vizet önteni a pohárba. Elszámoltnatni mindenkit!
 III. POLGÁR (nevet) De naiv maga!
 II. POLGÁR Hát én elég szkeptikus vagyok. Én már nem hiszek a jövőben se.
 III. POLGÁR Én hiszek a jövőben.
 II. POLGÁR Ugyan, uram, könyörgöm! Mondja, ki hisz itt a jövőben, de igazán?

Hármasban az öltözőben

RITA Nahát, lehiggadtál már?
 FIÚ (*aki a lokálban dolgozik*) Te ilyen nyugodt vagy, pedig én... ha elmondanám a rendőröknek, mit fogok csinálni, letartóztatnának. RITA Nem megy az már olyan könnyen.
 FIÚ Megölöm, szét fogom verni.
 RITA Megint kezdod?
 FIÚ (*higgadtan*) Leszúrom az apámat.
 RITA Hány éves is vagy te, kisfiam?
 FIÚ Tizenhat.
 RITA És való egy tizenhat éves férfinak úgy bögni, mint egy taknyos gyereknek, mondd csak?
 FIÚ (*csikorognak a fogai*) Megöli az anyámat.
 RITA Egyél, nesze.
 LÁNY (*a tükörmél állva a ruháját igazgatja*) Ki az apád?
 FIÚ Kiss. Anyámnak rövidáruja van a Forgách utcán.
 LÁNY Kiss, micsoda? Ahá, de hiszen ismerem! (*Magának*) Rossz piás.
 RITA (*csavargatja a rádió gombját*) Mikor ennyi időm voltam, én is gyűlöltem az anyámat. Meg akartam szökni tőle. (*Érzelem nélkül*) Most meg én tartom el.
 LÁNY (*Ritának*) Az a fiatal pasi, tudod, ma este is itt lesz, érzem. Elég helyes. (*Nevet*) Sőt.
 RITA És néha már pelenkázom is.
 LÁNY Úgy bámul. Csak tudnám, kiért jön ide. Mindig minket néz.
 RITA Na, lenyugodtál?
 FIÚ Előbb is nyugodt voltam.
 LÁNY Mikor mi vagyunk, te meg én, meg a Zsuzsa, akkor jön be mindig, kifigyeltem. Ott hátul ül le, nézd meg majd te is.
 FIÚ Nem bírok enni. És rám jön a remegés, ha úgy jön haza.
 RITA Ezzel törülközz meg. Csak elkened magadon a koszt.
 FIÚ Mi lesz most, Rita?
 LÁNY (*a folyosóra szól ki egy elhaladónak*) Mi az, Júlia, torokgyulladásod van? (*Ritának magyarázza*) Merthogy máma olyan néma. (*Kikiabál*) Ha? Mi van veled?
 RITA Figyelj rám. Meg kell magadat védened, hallod?
 FIÚ Hülye vagy? Hagyjál engem. (*Feláll, felerősíti a rádiót*)
 RITA (*elkapja a fiú kinyújtott karját, és hátracsavarja. Zihál, elégedetten*) Hát így, te kis hülye, hát így. Elkapod a karját, ha részegen jön haza, és nem bír magával. Nyöszörögni fog, mint egy gyerek. Ha fejbe vágod az üveggel, alszik reggelig, és nyugta lesz mindenkinek.

A másik lánya másik karját csavarja hátra, nagy a küzdelem

FIÚ (*vergődik, szabadulni próbál, hiába*) Rohadtak!
 LÁNY (*nevet*) Na, mi van, te nagy férfi?

A rádióban ordít a zene

Szoba (öltöző), ketten.
A hadnagy az ajtóban áll, a várakozása fenyegetőnek tűnik, inkább csak a sziluetttje látszódik vagy az árnyéka

JÚLIA Te vagy az, Feri? Ugye te vagy? Miért állsz ott? Valami baj van?
 (Vár) Valami baj történt?
 KOVÁCS (*nem azonnal*) Nagyon szégyenlem magam. Nem is értem, mi történt. (*Küzd a szavakkal*) Erre persze nincsen bocsánat... az nem melegség, hogy kimerült voltam, és ingerült. Micsoda állat vagyok!
 JÚLIA Én megbocsátottam már.
 KOVÁCS Én nem bocsátottam meg magamnak. Nem is fogom. Téged még alighanem soha nem ütött meg senki. És én, egy ilyen... Micsoda primitív barom az ember! Júlia, szégyenlem magam.

A lány nem néz rá

Egész éjszaka ezen kínlódtam... csak járkáltam az utcán. Milyen nyomorult emberek járnak ilyenkor odakinn.
JÚLIA Nagyon hideg volt hajnalban... megfázhattál volna. (Őlében a hadnagy feje, a haját simítja)
KOVÁCS Legalább ne sajnálnál. Kevésbé érezném magam egy otromba állatnak, Júlia, Júlia...
JÚLIA Nincs semmi baj, nincs semmi baj. Minden jól van.

Sokáig hallgatnak

KOVÁCS Miért vagyok én ilyen? Mint a legsötétebb paraszt...
JÚLIA (fásultan) Hagyjuk ezt.
KOVÁCS Holnaptól minden más lesz.
JÚLIA Aludd ki magad, semmit sem aludtál.
KOVÁCS Lépcsőházat takarítok, vagy hordom a szemetet. Bármilyen jó lesz. Iszonyúan elegendem van magamból.
JÚLIA Nyugodj meg.
KOVÁCS Ugy szeretnék valamit csinálni. Valamit, aminek értelme van! Csinálni valami szépet, valami pipec dolgot! Úgy érezném, hogy ajándék az életem. (Köhög) Virágot hoznék minden nap. Kinek kell egy ilyen priuszos?
JÚLIA Istenem, hagyd már abba. Fürödj meg, és dölj le.
KOVÁCS (fásultan) Fáradt vagy, igaz? Fáradt vagy tőlem. Nem csodálom. Senkin se csodálkozom, akinek elege lesz belőlem.
JÚLIA Még ha nem is alszol, csak pihenj. Nem is főzök most neked kávé.
KOVÁCS (kiabál) Új életet kezdek! Szép új élet! Vállalkozó leszek, milliómos! A szarból is pénzt fogok facsarni... Istenem, én olyan boldog vagyok.
JÚLIA Zörögni fognak a szomszédék, ha így kiabálsz.
KOVÁCS (nevet, alig figyel már) Kapják be!

Szoba (szeparé a lokálban). Ketten

RITA Aszítottán, hogy kurva vagyok?
EZREDES Miért nevetesz?
RITA Azt csinálom, amit akarok. Ha akarom, veled, ha akarom, mással.
EZREDES Ennyi elég?
RITA Máskülönbem nem is volna jogod rám.
EZREDES Ide teszem.
RITA Túl jó vagyok én neked.
EZREDES Tegnap is hívtalak, meg tegnapelőtt.
RITA Na és?
EZREDES Csak tényleg van jogom megkérdezni, hogy merre jártál?
RITA Hol lettem volna, dolgoztam.
EZREDES A lokálban kerestelek először. Azt mondták, szabadnapos vagy.
RITA Emlékszem már, egy szépfiúval voltam.
EZREDES Figyelmeztettelek már, hogy felejtse el az ilyen vicceidet.
RITA Ki mondta, hogy viccelek, he? Senkinek nem tartozom számadással.
EZREDES Kis lotyó.
RITA Ha megcsallak, no és? Sőt csak meg se csallak, hisz mi is köt össze minket? Ez talán?
EZREDES Mi is tart engem vissza, hogy...
RITA És most mi lesz, he?
EZREDES Legalább ne nevetnél, te szuka.

A lokálban, délután

LÁNY Hát te? Csak magadban beszélsz itt?
KOVÁCS Beszélni könnyebb, mint hallgatni, nem tudtad?
LÁNY Ha ilyen rögeszméd van, be fogsz golyózni, szépfiú.
KOVÁCS Ha megőrülök, végre csak egy rögeszmém lesz, így van belőle egy határ. Kopp le.
LÁNY Kis hülye. (El)
FIÚ (jön, pincér) Parancsol?
KOVÁCS (nem figyel rá) Egy Steffit. (Fiú el) Milyen hűség város ez. Verik lefelé a címeiket. Jó az ilyesmi, nem? Jót tesz az önértzetnek.

A Fiú sört tesz elé, és kitölti. El

EZREDES (lejön az emeletről) Kovács, nahát, Kovács. Üdvözlöm, fiam! Hogy van a felesége? Rég láttam.
KOVÁCS Jó napot, ezredes úr. (Kényszeredetten) Meg sem kérdezem, mi újság odabenn. Velem tart, ezredes úr?
EZREDES Mennem kell, fiam.
KOVÁCS A hadsereg... Úgy kellünk mi ennek az országnak, mint halottnak a napszemüveg.
EZREDES Maga... most el van keseredve, fiam.
KOVÁCS Nézzé, milyen üres éjszaka ez a város, ezredes úr! Olyan üres, akár a maga Ritájának a szíve ugyanis, ha meg nem sértem vele, a maga Ritája egy... (Gúnyosan elmosolyodik)
EZREDES Figyelj ide, Kovács. Tudod, hogy én valaha mennyire kedveltelek. Bár lehet, hogy te nem is emlékszel ezekre a dolgokra.
KOVÁCS (nem sok kedve van az egész beszélgetéshez) Többet tudok, mint gondolná. Magának köszönhetem, hogy nem a sitten ülök, és futni hagytak.
EZREDES Hagyjad ezt. Én csak azt akarom neked mondani, hogy... embereld meg magad.
KOVÁCS (hirtelen) Maga egy jobb nőt érdemelne. Maga egy szebb életet érdemelne. Maga egy jó ember! (Nevet) Maga nem is egy katonatiszt. (Nézi egymást) Bocsánat.
EZREDES (leül) Úgy hallom, beszélni akartál velem.
KOVÁCS Ha elfogad tanácsot egy fiatalabttól, ezredes úr... hagyja ezt a Ritát.
EZREDES Miről akartál velem beszélni?
KOVÁCS Úgy hallom... nincs betöltve a főnöki állás ott benn, a raktárban, úgy hallom, nyugdíjba ment az öreg Mayer. Ezt egy civil is betöltheti, nem igaz?
EZREDES Mi bajod neked a Ritával? Hisz kollégák ő meg a te feleséged.
KOVÁCS Ha maga szólna egy jó szót miattam... szívesen lennék én a raktárfőnök odabenn.
EZREDES (nem figyel rá) Gazdag akarsz lenni?
KOVÁCS Odanézzzen! Kijöttek a lányok, kezdődik a műsor.
EZREDES (szomorúan nézi őket) A fenébe. (Cigarettazik)

Ugyanott, hárman

FIÚ (jön) Hozhatok még valamit?
KOVÁCS Ezredes úr, mit parancsol?
EZREDES (a Fiúnak) Mintha nem tudnád, hogy mit iszom, te marha. Na, szedd a lábad.

Fiú sápadtan el

KOVÁCS Gyakran jár ide, igaz, ezredes úr. Látom, ismeri ezt a fiút is.
EZREDES Hogy ismerem-e? Ez jó, hogy ismerem-e.

A mulatóban hátul, ketten

JÚLIA Hát neked mi bajod? Ha ilyen mogorva képpel jössz-mész, a Bandika szólni fog érte.
FIÚ Nincs szebb, mint a neonfény. Tudod, hogy már ráncosodsz?
JÚLIA Egyik srácot, egy elődöt, ilyesmiért tette ki. A Bandika csak a vidám alkalmazottakat szereti.
FIÚ Te már régóta itt dolgozol, igaz?
JÚLIA Kimerültnék látszol.
FIÚ Csak járok az asztalok között, és hallgatom, mi mindent beszélnek az emberek. Mindenféle állatságot beszélnek, mindent, csak azt nem, ami fontos.
JÚLIA De gyerek vagy te még.

Az asztalnál, ketten

EZREDES (rosszkedvű, a jelenet alatt végig iszik) Elég baj. Mi lesz ebből az országból? Tudod, én nem akarok hibáztatni senkit sem, de mégis, kik csinálják ma ezt az egészet, kik vezetik? És például a hadsereget? Köztünk legyen mondva, kik ezek? Nekem meg nekünk, nincs más jogunk, csak azt mondom, értettem. A HM2-ből kirugdadják a szakembereket. Csak nevetek. Negyvenhat éves embereket nyugdíjaznak. No, jó. Rám is mikor kerül sor? A csapatokhoz egyelőre nem értek ki, valószínűleg csak ezért vagyok meg. Ötvenkét éves vagyok. Akadémiám van, Népköztársaság Érdemrendem van. Ki-

váló Szolgálatértom van, vesehomokom van, kezdődő érszükülem van, mim van még? és tisztességes ember maradtam. Tisztek-re mindig szükség lesz, ami ma van, az örület. A körkörös védelem is örület. Hol élnek ezek?

KOVÁCS Ezek civilek, ezredes úr.

EZREDES Ezek a parancsnokaink, Kovács. A legtöbb karriert most kettőbe törték, csak azért, mert akik eddigre karriert csináltak, bűnösök, hisz az igazi tehetségeket az MSZMP is támogatta. Szakemberek lettek, kurva sok időből és pénzből, Kovács, na és persze a Szovjetunióban, sőt, Vietnámban lettek azok, annak idején. Az ilyenekre látod, rá lehet bízni egy dandárt vagy még többet.

KOVÁCS Azt beszélték, maga is volt Vietnámban, ezredes úr.

EZREDES Nem voltam. Hadd beszéljék. Látod, ma már ezzel nem szokás dicsekedni. De én tényleg nem voltam egyébként. A sok szarosságúból faragtam embert itthon, csak közben tönkrementem. Ez a kurva bal lábam. Csak zsiabod mindig. És mihez kezd egy lövészezredes, ha leszerel?

KOVÁCS Nem bánta meg?

EZREDES Semmit nem bántam meg. Nincs mit megbánnom. Tisztességgel végeztem a munkámat, kitüntettek érte, ma ezeket a kitüntetések már nem viseli senki, én se. Remeg a kezem, látod, öcsém? Még néhány év, és a csikket se tudom elnyomni. Beteg ember lettem, még ezt a húgyot se szabadna innom. Talán csak azt bánom, hogy a családomból senkiből se lett ember.

KOVÁCS Ember?

EZREDES (suttog) Túl sokat figyeltem magamra.

KOVÁCS Mitől lesz ember egy ember?

EZREDES Mitől, fiam? Hogy megbecsüli magát. *(Gondolkozik)* Volt egy örvezetóm, látod, sok éve. Le akart szerelni mindenáron, hát bevett egy csomó tablettát. Kimosták. Mielőtt pere lett volna, felvágta az erét. Ezt is összevarták. Kihallgatásra jelentkezett az akkori főnöknél, hogy terhes a nője, engedjük ki, jóálltam érte, de még így se ment. Erre a gyerek nyelt a fogdán, talán üveget, vagy ilyesmit? Már nem emlékszem.

KOVÁCS És mi lett vele?

EZREDES Hát meghalt. A nője elvetette a porontyot, és férjhez ment egy másikhoz. Ennyi. Én hadnagy voltam akkor, ez a fiú az emberem volt. Mondtam is, hát minek szerelmes az ilyen ember? Mondtam neki, csak játszol, játszol, aztán vége lesz. Hát kell az neked?

KOVÁCS Most mért mondta ezt el, ezredes úr?

EZREDES Összevissza jár a fejemben minden, a sok ilyen történet, nem is tudom már, minek jutott ez most az eszembe. Ja, igen, hogy az öngyilkosság. Az emberélet drágább ennél. Sokkal drágább, nem szabad hülyére venni. Csak a gyáva ember fut ilyesmibe. A kártya le van osztva, a partit végig kell játszani. Nem fakadhat szíva, hogy rosszak a lapjaid, és nem vágthatod az oszló pófájába őket. Ez van. Te is mint volt tiszt tudod, hogy mi az emberélet.

KOVÁCS De hát mi az?

EZREDES *(ködösen)* Az_ egy érték. Én nem küldhetek előre senkit. Voltak rohadt perceim egy-egy gyakorlalon. Ha a kopasznak nem robban fel a gránátja, nem kimész érte te is a gödörből? Aztán hátramész, mert hasmenésed van. Aztán hazamész és iszol. Csak arra van jogom, hogy én menjek elől.

KOVÁCS Félek, hogy mára már csak a dögunalom maradt meg a vodka, ezredes úr. Maga úriember, de nem sokan vannak ma ilyenek. Csak néhány öreg rekvizitum ilyen.

EZREDES Kis hülye vagy te, édes öcsém, kis elmebeteg. Tudod, mi voltam én, mielőtt a főiskolára mentem? *(Nevet, emlékezik)* Én tudom, kinek mit köszönhetek, embernek és rendszernek, én mindent megjegyeztem. Adtam és kaptam, sokat, így teljes.

KOVÁCS És akkor most mi maradt, hiszen az a világ, aminek maga a fia volt, nincs többé?

EZREDES Akkor te minek vágysz ide vissza, mondd?

KOVÁCS Én ezt tanultam.

EZREDES Mit? Az ivást vagy a hasmenést?

KOVÁCS Mind a kettőt.

EZREDES Meg a korrupciót?

KOVÁCS Azt is.

EZREDES Hogy gondolkozni és kitalálni nem kell semmit. Ha valaki lecsesz, te úgys továbbadod.

KOVÁCS Azt is.

EZREDES És mit még, öcsém?

KOVÁCS *(hallgat)* Ne keserítsen, ezredes úr. Én nem vagyok ilyen rongy.

Fiú jön

EZREDES Kiabálok, mi? Hát hadd kiabáljak, miért ne tenném, mi? Ki tiltja meg?

FIÚ Menjünk haza, kérlek. Hívtam taxit, a kapu előtt vár. Fáradt vagy, apu.

EZREDES Fáradt... Be vagyok rúgva, mint egy állat, fiam, már megint be vagyok rúgva, csesszéték meg. *(Hagyja magát eltárogatni)*

Kovács az asztalra borulva alszik A

bejáratnál, hárman

JÚLIA Ezredes úr...

EZREDES *(részegen)* Asszonyom?

JÚLIA Elnézést, hogy egy pillanatra feltartom. Látásból már talán ismer engem, ahogy én is magát, én itt dolgozom mint táncosnó...

EZREDES Semmi baj, semmiség. Mi bántja?

JÚLIA Kovács hadnagy, akivel az előbb beszélte, a férjem. Először is arra kérem, ne mondja meg neki, hogy mi beszélünk egymással.

EZREDES Ön zavarban van, esküszöm.

JÚLIA Én tudom, mi bántja a férjemet, és emlékszem még, milyen volt azelőtt, és mi lett belőle mára... A pere, ami volt... tudom, hogy hibázott, de... Ezredes úr, ha egy perújrafelvétel lenne!

EZREDES *(nevet)* Perújrafelvétel!

JÚLIA *(észreveszi, hogy nem józan)* Ha akarná, maga meg tudná tenni.

EZREDES Meglesett a kapuban, ez kedves!

JÚLIA Mit is mondhatnék önnek...

EZREDES Esküszöm, nem értem, mit akarhat tőlem.

JÚLIA Csak belátást...

EZREDES Az ön hadnagya...

JÚLIA Önnek szava van mindenütt...

EZREDES ...szovjet fegyverrel kereskedett. *(Nevet)*

JÚLIA Csúfot üz belőlem?

EZREDES Kit érdekelt, hogy csinálta! De hogy lebukott, súlyos hiba!

JÚLIA Elszomorít, hogy így látom magát. Hát mégse értjük meg egymást?

EZREDES *(megcsípi az állát)* Magát szánom inkább, kis kisasszony, hisz Kovács hadnagy úr... eh, kölyök még... Majd kibírja.

Ugyanott, egyedül

JÚLIA *(szomorúan bemeleg)* Meztőláb járnék a pokolig csupa parázsba, csak hogy kimentsem. Beivott ő is, én kis szegénylegényem... Hogy partakzik a homlok! Rólam áldodik vajon? *(Megsimogatja)*

Az öltözőben, ketten

RITA Hogy csillognak! Szép kövek...

JÚLIA Tőle kaptam, régen már.

RITA Régen, régen, minden rég lesz egyszer... végül mindent elvisz az ördög.

JÚLIA Nem szeret már, nem szeret többet, tudom. Hogy tartsam vissza?

RITA Szép kövek, szép kövek, eh, de szépek. Ne add el őket soha. Gavallér legény. Fizet, mint a katonatiszt...

JÚLIA De ki tudná visszafogni?

RITA Csak fizessen mind, csak fizessen. *(Fásultan)* Minek is férjhez menni, mondd?

JÚLIA Újabb rosszakat álmodom... ki tudná elmondani?

RITA Fehér kő, hideg kő, hozz szerencsét... eh, menjünk, gyere.

Jobb, ha a függöny mögött állunk. Megfulladok ebben az öltözőben.

JÚLIA És mostanában rosszul is vagyok, reggel hánytam is.

RITA A zsonglőr már visszajött. Három perc, Júliácska.

JÚLIA A nagyanyám örmény volt, javasasszony, nem mondtam még
sose? Azért ilyen fekete a szemem...
RITA Igazítsd meg a rúzsod.
JÚLIA Mondd csak, még szép vagyok?

Az öltözőben, ketten

RITA *(nézi, aztán görcsösen a mellére öleli a Fiút)* Te kis hülye...
FIÚ *(lázasan kibontakozik)* És te? Meddig lesz még ez így?

Hárman, reggel

I. ÚR A szokásos jutalék tíz százalék.
KOVÁCS De én csak húszért vállalom.
I. ÚR No, jó... ha végül is valóban pénzt tud felhajtani nekünk.
II. ÚR Általában milyen sikerrel dolgozik mint menedzser?
KOVÁCS Bejön majdnem minden ügyem.
II. ÚR Ez jól hangzik.
KOVÁCS Én szakember vagyok, meg fogja látni.
II. ÚR Úgy legyen.
I. ÚR Akkor hát...?
KOVÁCS A szerződés?
II. ÚR Szeretnénk előbb, ha...
KOVÁCS Végül is nem szükséges, valóban. I.
ÚR És legközelebb a referenciákat...
KOVÁCS Nem felejttem el.
I. ÚR Uram...
KOVÁCS Örülök, hogy megismerhettem önöket.

Kezet ráznak, mint egy fényképésznél

Ketten

I. ÚR Nos?
II. ÚR *(vállat von)* Szélmáhos.
I. ÚR Gondolod?
II. ÚR *(nevet)* Ez?

Egyedül

KOVÁCS *(dühös)* Gyanút fogtak, a rohadt anyjukat. Mind gyanakszanna!
(Kiköp!) Mára még van egy... az újságalapító. Ha megfejném!

Ketten, elfüggönyözött szobában

FÉRFIANG Még szeretsz?
NŐI HANG A magam módján, hisz tudod.
FÉRFIANG Odakint feltámadt a szél megint.
NŐI HANG Drága...
FÉRFIANG Bízol bennem, mondd? De igazán? Ha te és én...
NŐI HANG Igen?
FÉRFIANG Hogy nyögnek a fák!

Az öltözőben, ketten

KOVÁCS *(a lányt öleli)* Csak nem félsz, Júliácska? Mellettem félsz?
El kéne jönnöd innen...
JÚLIA De hát én táncosnő vagyok.
KOVÁCS Szeretném, ha egész nap csak engem várnál. Önzés az
ilyesmi?
JÚLIA Rád várok egész nap így is.
KOVÁCS Érted még bankot is rabolna bárki.
JÚLIA *(simogatja)* Nem szeretném, ha ilyesmit csinálnál.
KOVÁCS Embert is ölnék.

Júlia nevet

Bármit, bármit, tündérem. Jelent ez egyáltalán neked valamit?
JÚLIA Szép erkölcsök! A családszerető rablógyilkos, akit meleg va-
csorával várnak...

KOVÁCS Vagy inkább legyek miniszter? Nem érzed, hogy most min-
den a kezünkben van? Mit szólnál, ha egy szép nap egyszerre csak
gazdagok lennénk, he?

Júlia nevet

Egy amerikai nagybácsi! (Ölbe kapja Júliát)

A jövőlátó asszonynál, késő este, ketten

CIGÁNYASSZONY Mivel zavarasz, lányom?
JÚLIA Mondjál jövendőt nekem. Mondd, mi vár rám.
CIGÁNYASSZONY Ne kísérsd az Istent, ne akard tudni, amit keve-
sen tudnak.
JÚLIA Megfizetlek.
CIGÁNYASSZONY Add ide a tenyered. Hamis szomja, tudásszomja,
ujj az ujjal összefonva. Fényes arcok körbe-körbe, hadd nézzek a
kis tükörbe, az ég írta, pokol írta, átkozódol majd örökre, ördög
köpte, angyal sírta, kénvirágot a bürökre, összegyúrta, összegyőtri,
mérgező főztjét asszony főzi.
JÚLIA Mit látsz, miért hallgatsz?
CIGÁNYASSZONY Minden kusza, az értelme nehéz. Férfi látok, mo-
solyog, mint egy kutya, nem tudni, hízeleg-e, vagy harapni készül.
Nőt látok, ne készülj jóra. E jelben vesztesz vagy győzöl, ki tudja.
Homályos vonal, merre fut, értelme nehéz...
JÚLIA Miért hallgattál el megint? Jó pénzt kapsz, beszélj.
CIGÁNYASSZONY Nincs már mit mondanom.
JÚLIA Nem mondhatasz, vagy nem tudsz mondani?
CIGÁNYASSZONY Az neked mindegy. Menjél, lányom, menj, kívülről
kell lened hamarosan ismét. Adj, ha adhatsz, a kalapba tedd, de
ne adj, ha nem adhatsz.

*Ketten, sötét helyiségben.
(Zseblámpa pislog)*

KOVÁCS Ez itt...
TÁRSA Semmit se látok.
KOVÁCS Az ablak felé.
TÁRSA Aha.
KOVÁCS Döntsem, vagy így is menni fog?
TÁRSA *(nevet)* Meg se bírod moccantani.
KOVÁCS A kutya vonít?
TÁRSA Mennyit evett?
KOVÁCS Az egésztest parizerbe tettem, egy falkának elég lenne. Vilá-
gítsak?
TÁRSA Elolthatod.
KOVÁCS De bűg ez a szar.
TÁRSA Ne foss be.
KOVÁCS Szikrázik is... hál' isten az őr süket is meg vak is. Ez vonít, a
dög! A kerítés felől... siess.
TÁRSA Ne süss. Ha az őr felébred, fejbecsapod, ez a te dolgod,
remélem, nem értettük félre egymást.
KOVÁCS A dög! Habzott a pofája pedig, mintha mosóport evett vol-
na... Figyeld csak.
TÁRSA Mindjárt kész vagyok.
KOVÁCS A riasztó, te állat.
TÁRSA Nem értem...
KOVÁCS Te világ barma, te!
TÁRSA Jobb, ha eltűnünk, ez befuccsolt.
KOVÁCS Ne hagyd itt!
TÁRSA A kutya, a dög, tíz gramm sztrichnin kevés?
KOVÁCS Add a kezéd...
TÁRSA Nyomás, ezek itt vannak!

Lárma, futó erős fények

Reggel az öltözőben, ketten

KOVÁCS Júlia? Merre van?

RITA Honnan tudjam? Mindjárt jönnie kell.
KOVÁCS Tök baró! Soha nem bír ott lenni, ahol én keresem. Ideje, hogy meg-re-gu-láz-zam...
RITA Ideges vagy?
KOVÁCS Mondjuk. Neked meg mi bajod?
RITA Nem szeretném, ha még egyszer kopogás nélkül jönnél ide be. Vagy legalább köszönj.
KOVÁCS Csak az a kérdés, hogy hogy köszönjek? *(Megcsókolja)*
RITA Ezt még egyszer meg ne próbáld.
KOVÁCS Nahát... így még jobban tetszel.
RITA Kispofoám, jobb, ha eltűnsz innét. Értesz, ugye?
KOVÁCS És, ha nem értelek?
RITA Legalább ne vigyorognál.

Ketten, egy asztalnál

BARÁT Szoktál még rajzolni egyáltalán?
KOVÁCS *(egy cédulát olvas)* Már nem, nincs időm meg kedvem. Tökjő... ismered a Jenőt? Ausztriába hívnak, vodkát vinni Bécsbe.
BARÁT Jobb lenne, ha kimaradnál az ilyesmikből. Van mára rovásodon.
KOVÁCS Ebben voltaképpen nincs semmi gáz. Szerinted? Kellek nekik, mert nem tudnak németül. *(Gondolkodik)* Csak addig rizikós, míg át nem érünk. Mégse menjek? *(Sötéten)* Előérzetem van.
BARÁT Micsodád van?
KOVÁCS *(eldobja a cédulát. Aztán vigyorog)* Tudom a címet. BARÁT Legalább ideges lennél. Már megbuktál egy üzleten. KOVÁCS *(vállat von)* Azelőtt még ilyenkor volt székrekedésem. *(Nevet)* Le se szartam az egészet.
BARÁT Rossz véged lesz, Kovács.
KOVÁCS A szart. *(Magában)* Csak fostok mind. *(Hintázik a széken)* Füstből fújok menyasszonyt magamnak. Karika a lába, karika a melle, jaj, nagyon szép. *(Nagyokat szív a cigarettán)* Hattyú a nyaka, ingó-bingó dereka, a lába szürke inga.

Barát elhessenti

Üres a ház, füstbe menta menyasszony. *(Gondolkozik)* A pofa, aki nek odaát az orosz pezsgőt vittük a Jenő Barkasával, orvos volt valamikor. De bevonták a diplomáját.
BARÁT Furcsa barátaid vannak.
KOVÁCS *(tiltakozik)* Nem a barátom. *(Aztán)* Mindenki úgy él, ahogy tud. *(Az ablakon kibámul)* Olyan az ég, mint a kalapács foka, mindjárt rám zuhan. Mégse menjek holnap?
BARÁT Beborult megint... hófelhő. *(Máson jár az esze)* Be kéne iratkoznod valami civil főiskolára, Feri...
KOVÁCS Ez az orvos valami náci dolgokba keveredett. De aztán a kutatását felhasználták Amerikában. Igazából most akkor tudomány megkötözött embereket vízbe dobni vagy mégsem? BARÁT Például építészmérnököknek. Te nagyon jól rajzoltál. KOVÁCS Persze ez nem olyan kérdés, amit tárgyilagosan meg lehetne válaszolni. *(A cédulát nézi)* Néha úgy elfog a szédülés! Mintha férgék volnának a betűk, és a papír seblázás volna. *(Megint összegyűri)* Összevissza beszélünk, úgyse akarok ebben az országban maradni.
BARÁT Elmész, rendben van. De egy jó diploma nélkül bárhol csak megvesznek kilóra.
KOVÁCS Mi kötne ide?
BARÁT Csak hőzöngesz. Mégis, mi lesz veled? Mi lesz a jövővel?
KOVÁCS *(fintorog)* Már a jövő sem a régi. Az ember szinte csak felhúzná a nyulcipőt, aztán... Gyávaság ez?
BARÁT *(vállat von)* Egoizmus. Persze pont te szoktál engem egoistának mondani.
KOVÁCS Az is vagy, éppúgy, mint Júlia és még annyian közületek. Az egyetlen baj az egoistákkal, hogy saját maguk jobban érdekli őket, mint én. *(Kihívóan vigyorog)*
BARÁT Gyerek vagy. Most még oké, de tíz év múlva más mentséget kell keresned.
KOVÁCS Mindig ilyen leszek! Mindig! Ilyen voltam mindig, és ilyen is leszek! Halhatatlan vagyok! *(Röhög)* Egyelőre.

Reggeli szoba, ketten

JÚLIA (vasal)

Egy boszorka van
három fia van
Iskolába jár az egy
Másik bocskort varni megy
a harmadik itt a padon
a dudáját fújja nagyon
dana dana dan
de szép hangja van
KOVÁCS Miféle ostoba dalocska ez? Hogy mászhatnak ki ebből a csavából... dolgozni fogok, ez nyilvánvaló. Nagyon fogom szeretni a munkámat. Hallod, bármi legyen is. Megfulladok itt, micsoda odú.
JÚLIA Tegyek fel teát?
KOVÁCS Mindjárt menned kell. Nem hideg ez a padló, ha meztláb vagy, angyalom?
JÚLIA Már megszoktam.
KOVÁCS *(szemközt a falat nézi)* Téglák a falba', akár egy díszszemle. Bárcsak tényleg a feleségem volnál! Bárcsak boldogan élénk! Amíg táncolsz, nem veszlek el.
JÚLIA Azért felteszek egy teát.
KOVÁCS Már meg bóg, tessék. Nyilván a szerelemtől.
JÚLIA Vicces vagy.
KOVÁCS Ideje menned.
JÚLIA Hetek óta lesed odaát a tűzfalat.
KOVÁCS *(magának)* Neked is csak egy ingyenélő lettem, mi? Menekülj csak el te is. Mintha legalábbis tripperem volna. *(Hangosabban)* Csak zavar téged, hogy egy csavargóval élsz, nem?
JÚLIA Nem értem, mit mondasz?
KOVÁCS Semmit. Tökjöl érzem magam néha. Ha te nem volnál, már a jégen guggolnék, alighanem. *(Gúnyosan)* Hogy is köszönjem meg?
JÚLIA Nem kell megköszönnöd.
KOVÁCS De kell.
JÚLIA Hagyjál.
KOVÁCS De igazán.
JÚLIA Maradj egy kicsit, nagyon kérek.
KOVÁCS De én olyan hálás vagyok.
JÚLIA *(kifakad)* Nagyon kérek, hagyj végre békén. Napok óta részegen jössz haza éjszaka...
KOVÁCS És?
JÚLIA Hagyjuk.
KOVÁCS És? Baj talán? Hallgatsz? Alighanem bántja a kis csőrödöt.
JÚLIA Csak nevetgélj.
KOVÁCS Jókedvem van.
JÚLIA És mi okod rá?
KOVÁCS De hát végül is szerelmes vagyok. És egy szép lány is szerelmes belém! Hogyne lennék jókedvű. *(Nem tudni, gúnyolódik-e)* A királlyal se cserélnék.
JÚLIA Örülök.
KOVÁCS A világ legszebb kislánya az ingeimet vasalja.
JÚLIA ...Szépen kérek...
KOVÁCS Mos rám, nehogy mosdatlan legyek. Csak a szám ne lenne mosdatlan néha! A kiejtésem! Hiába na, a külváros...
JÚLIA Semmibe se veszel engem.
KOVÁCS Mennyi panasz, mennyi sóhaj! Felkorbácsolod a szerelmemet. Ha tudnád, néha hogy elővesz a lelkiismeret-furdalás! Mégis csak értelmiségi vagyok! Csak rád nézek néha és ezt mondom magamban. Ez a lány jobbat érdemelne. Ez a lány szebbet érdemelne. Kibabrált veled az élet, szerelmem.
JÚLIA Te ilyenkor szórakoztatónak találad magad?
KOVÁCS Hogy semmire se tartalak. Ha! Sokra tartalak, nagyon is sokra. Soha nem is hagytál szarban engem, ugye? Megmondom most is világosan, hogy az ezredes az este nálatok fog kikötni, habár csizmát adott neki az a kis kurvinca. Úgyhogy egyedül fog kiszogadni az este az ezredes úr, ráerős hangulatban, tudom minden szokását. Kedves legyél hozzám, aranyom, nagyon kedves.
JÚLIA Hogy értem ezt?
KOVÁCS Okos nő megérti a hangsúlyokat.

A lokálban, asztalnál, ketten

IDŐS FÉRFI *(áll)* Kislány, meghívhatom egy pohár italra?
JÚLIA *(kedvesen)* Nem, köszönöm.
Idős férfi családottságát leplezve el

KOVÁCS Milyen kedves vagy te itt mindenkivel.
JÚLIA Angyalom, ez is a munkámhoz tartozik.
KOVÁCS Csak nem rontom a boltodat?
JÚLIA Már leszokhatnál erről.
KOVÁCS Fárasztó vagyok?
JÚLIA Fárasztó vagy.
KOVÁCS *(mint egy gyerek)* Figyelj... szeretsz még?
JÚLIA *(könnybe lábad a szeme)* Te kis hülye, te.
KOVÁCS *(szorítva öleli)* Néha... annyira félek, hogy már nem is szeretsz.
Többen nézik őket

Ugyanott

KOVÁCS Nocsak, nem jött el.
JÚLIA Kicsoda?
KOVÁCS Legalább kettesben maradunk.
JÚLIA Húsz percem van még.
KOVÁCS Nagyon fellélegeztél.
JÚLIA Figyelj...
KOVÁCS Igen?
JÚLIA Sápadt vagyok?
KOVÁCS Mondjuk.
JÚLIA A világitás teszi.
KOVÁCS Szép lány ez a barátnőd.
JÚLIA A Rita?
KOVÁCS Beajánlhatnál nála...
JÚLIA *(nem azonnal)* Tetszik?
KOVÁCS Hogy zavarba jött!
Ugyanott

KOVÁCS *(angyali pózával)* Na, mi nyomja csőrödöt, mondd már. Mi mindig mindent meg tudtunk beszélni, hisz tudod?
JÚLIA Igenis, hadnagy úr!
KOVÁCS A tisztelgéshez sapka is kell, várj csak.
JÚLIA Emlékszel, mikor tanítottad?
KOVÁCS Közel a garnizon, a fogason mindig van belőle. Nocsak!
JÚLIA Jól áll?
KOVÁCS *(vigyorog, mint egy ördögfióka)* Ez ördögien izgató.
JÚLIA *(ártatlanul mosolyog)* Szóval ez még téged is érdekel.
KOVÁCS Egy derékszíj kéne még.
JÚLIA Hadnagy úr, és ami neked kéne?
KOVÁCS Mi hiányzik neked még, tündérem, a boldogsághoz?
JÚLIA Ugye máától kedvesebb leszel?
KOVÁCS Hát hogysisne lennék? De nem vagyok talán már most is az eléggé?
JÚLIA Néha van még némi hija.
KOVÁCS Csípje meg a héja... A pofikáját.
JÚLIA A pofikámat.
KOVÁCS A...
JÚLIA De hadnagy úr! Nem vagyunk egyedül ám!
Ugyanott

JÚLIA Ugye még szeretsz engem?
KOVÁCS Valljak szerelmet? JÚLIA
Hát elég régen tetted.
KOVÁCS De hát az előbb beszéltük meg, hogy neked a Rita tetszik.
Megy ez így?
JÚLIA Talán, ha erőlteted egy kicsit.
KOVÁCS Te nem eszel? JÚLIA
Nem szoktam ilyenkor.

KOVÁCS Egyél az enyéből.
JÚLIA Bifsztek? Nem eszem sose, mert véres.
KOVÁCS A kedvemért! Így teljesen legyengülsz.
JÚLIA *(nevet)* Egy kicsit?
KOVÁCS Csak egy falatot.
JÚLIA *(eszik)* Nem kívánom.
KOVÁCS Ha megeszed az egészet, elmondom neked, hogy mit gondolok rólad, de igazán.
JÚLIA *(figyel)* Hogyhogy igazán?
KOVÁCS Láttál talán már engem térden szerelmet vallani? Nem is vagy kíváncsi, hogy milyen vagyok belülről?
JÚLIA Az az igazság, hogy egy kicsit rosszul vagyok.
KOVÁCS Ennyit se jelentek neked? *(Suttog, bársonyos hangon)* Milyen könnyű volna bebizonyítani. Ugye jólesik?
JÚLIA *(már nem játszik olyan jókedvűen)* Csak egyet fogok kérdezni tőled. Aztán beszélhetsz.
KOVÁCS Milyen finom. Nyers is, véres is. Micsoda gyönyörűség is ez az én táncosnóm. Ha ilyen szépséget lát az ember, kedve volna agyoncsapni valakit, merő örömebe.
JÚLIA *(erőtlenül)* Nagyon rosszul vagyok.
KOVÁCS Edd meg csak nyugodtan, vagy ez már nem ízlik? Aranybogarom, virágom, kis tündérmadár! Hisz itt vagyok én, bármilyen bajod esne. Ki merne bántani? Jobban esik úgy, ha közben simogatlak, igaz? Miért nem szólsz, mi baj? Napok óta alig látalak enni. Valami oka kell, hogy legyen ennek. Megjavítjuk mosta kis étvágyadat, jó, tündér virág? Csak egyél!

Júlia sirással küszködve és öklendezve eszik

Bátorság, Júlia, bátorság. Falj csak be mindent, mint egy csinos kis keselyű. Mindenki mosolyog, látod, milyen jó játékot találtunk? Rajta, eszik szépen Júliácska... csak szépen, egyet még a kedvemért.
Júlia elfut

Hallják, hogy öklendezik? *(Magában)* Undorító.

Ugyanott

KOVÁCS *(a visszatérő Júliához)* Azt mondtam, akkor számíthatsz bármire, ha megeszed, nem pedig, ha kihányod.

Júlia csak áll

Szoba

JÚLIA Sár a csizmádon, mi ez? Hol jártál eddig, csak vártalak...
KOVÁCS Célba lőttünk kóbor kutyákra, a haverjaim meg én. A külvárosban sár van.
JÚLIA Elmúlt egy óra is... de nem, megállt az óra...
KOVÁCS Csak forgolódsz az ágyon, miért nem alszol? Mit vársz te mindig?
JÚLIA Sokat ittál, aludj...
KOVÁCS Hallgass, te dög, vagy beléd töröljem inkább a csizmám? Fekete sár a lepedőn, ez költői, és kutyaszőr, ez bűdös. Majdnem megmart egy dög... Veszélyesek! Megvolt egy, megvolt, vicsgorgott, de vége.
JÚLIA Kérlek, aludj, hozzád bújok, mint régen, látod? Ugye jobb így? Mindjárt elalszol. Sápadt vagy ám nagyon.
KOVÁCS Kussolj már, te béka, gondolkodnom kell, nagyon kell gondolkodnom.
JÚLIA Az éjjel kiáltoztál...
KOVÁCS Mit? Beszéltem álomban? Gyűlölöm, ha kihallgatsz...
JÚLIA Húzd le a csizmád, kedves, úgy hamarabb elalszol. Vagy engedted nekem?
KOVÁCS Az ezredes? Helyes, helyes. Vigyorog rám nagyon, így kell, kis szukám.
JÚLIA Nem bírom többé...
KOVÁCS Amit mondok, azt teszed. Ha akarom, megteszed neki akárhányszor is.

JÚLIA Mindjárt itta reggel, aludj, nagyon kérlek. Ha nem alszol hajnalig, akkor már durva vagy és fáradt.

KOVÁCS Csak nyögj és nyafogj, gyűrd a párnád, helyes. Megteszed mégis a hadbíró órnagy úrnak. Órnagyocská megnézett a múltkor is, tetszel neki.

JÚLIA Soha...

KOVÁCS Undorodsz? Nálad semmivel se undorítóbb vagy nálam... Mi hasznodat vehetném mégis, béka... Elkopik talán? A világ rendje, hogy azt tedd, amit mondok.

JÚLIA Értsd meg, soha.

KOVÁCS Mióta van szokásban, hogy ellentmondj nekem, Júlia? Újféle módi volna, hogy a nyúl viszi a puskát? Újféle divat, hogy a szavamba vágsz... Maholnap kushadni fogok a sarokban és lapulni, mint egy varangy, s csak reszketve nézni rád, igen? Bóbitában fogadom a vendégeid, akár egy cseléd? Megnő a hangod, ideje lesz meglapulnom. Így van-e? Legyek a lovászkod? Sofőröd? Kutyád?

JÚLIA Csak dühbe lovalod magad.

KOVÁCS De nem lehet elérni mégse, hogy Júliácska vissza ne szólna. Nem lehet megállni, hogy a szavát ne halljam. Hogy reggeltől estig a nyelvét ne köszörülné... elázatsz, amerre jársz, nem tudom talán? Rólam jár a szád, hogy milyen vagyok veled. Rossz, igaz? Megvert az Isten veled, ócska rongy.

JÚLIA Elég volt. Aludj.

KOVÁCS (*utánozza*) Reggeltől estig a mézesmázos beszéd. Érted a módját, hogy hass rám. S ha nem használ, már parancsol az édes Júlia! Nem tűröm tovább, nem tűröm, eléggé türtem, magamat visszafogtam! Nem tűröm, egy szó és megöllek...

JÚLIA Őrült. Vedd a kezed, gazember. Őrült. Hová rángatsz?

KOVÁCS Kaptál-e már pofont ekkorát, he? Ideje volt, hogy megneveljelek. Ideje volt, hogy a kezembe kerülj. Ideje volt, ideje, hogy megértsd, mi lesz, ha túlmész minden határon.

JÚLIA (*felneéz a földről, csapzott haja az arcába lóg*) Hogy gyűlöllek!

KOVÁCS És látod, mit csináltál? Disznóól, szeméthalmom, a tükör felborult, s a szék, s összetörted a kis vázádat is. Söpörd fel, lódulj, különben...

JÚLIA Nem bírok felállni. Nagyon megütöttem magam. (*Kinlódva nevetgél*) Feldől a bábu.

KOVÁCS Én állítsalak fel, igen? Nézd, mit csináltál...

JÚLIA A hajam! Fáj, ne bánts.

KOVÁCS Fáradt vagyok. (*Az ágy szélére rogy*)

Júlia nyöszörög, átöleli a hadnagy lábát

(*Simogatja*) Dolgozni mész, igaz? Várlak nagyon, siess haza. (*Kinlódik*) Miért nézel így, kis bogár?

Az utcán

I. POLGÁR Kit vezetnek ott?

II. POLGÁR Egy kommunistát. Csak eljött hát ez a nap is végre. I.

ASSZONY Hol vannak a kitüntetéseid, he? A kitüntetéseid? Hol vannak az oroszok, hogy megmentsenek megint? Tönkretettetek engem, gazemberek, senki vagyok, légy senki te is. Nem tudnak annyira megölni téged, hogy eléggé meg legyél dögölve, te rohadt.

HANGOK Számonkérést. Ötvenhétben vérben fürdöttél, rohadék, ne most sírj. Milyen undorító, milyen undorító... hol maradnak a rádiószózatatok? Hiéna, hol a köteled! Ne engedd, ne vigyék.

I. POLGÁR Tollba, szurokba mehetsz Moszkvába. Mit dadogsz te sakál, vért látok a pofádon...

II. POLGÁR Szociáldemokrata. Azt mondja, ő szociáldemokrata...

Kinevetik

I. POLGÁR Nem ússzátok meg, ne félj, mint Romániában.

HANG Számoljon el! Számoljon el! Feleljen!

KOMMUNISTA Ne bántsanak!

I. POLGÁR Nézzük meg, magas-e eléggé a lámpavas?

Ugyanott

I. JÁRÓKELŐ Hogy fut! Hogy fut! Örül, hogy mentheti a bőrét...

KOVÁCS Ki volt ez?

I. JÁRÓKELŐ Jól kérdi, ki volt? Most csak egy árnyék, csak a szeme, ha látja. én mondom. Egyébként mindegy, a cirkus elmaradt mára.

II. JÁRÓKELŐ (*elsőnek*) Hadd mulasson a nép, mi dolgod velem? Vigyázz hosszú orrú, még horogra akadhatsz te is, csak jársz a szád.

A mulatóban

BANDIKA Hát neked mi bajod, kislányom? Hívjak egy szépfiút, hogy udvaroljon neked egy kicsit? Nem bírom, ha az én széplányaim szomorúak.

JÚLIA Mit veszel te észre, Bandika, mit veszel te észre? Semmit se veszel észre. Csak a sórödön jár az eszed, meg az artistáidon. Miféle séf az, akinek már azt se hiszik el, ha ölelgeti a lányokat.

BANDIKA (*kedélyesen*) Másrészt meg, ha terhes vagy, kirúglak, tudod.

JÚLIA Minél kevesebb a hajad, annál sötétebben gondolkodsz, Bandika. Adhatnál magadra egy kicsit. Néha mást is felvehetnél, mint ezt a kockás zakót. A vendégek csakúgy hívnak, az a dagadt vigéc. Hiszen még a bőröd alatt is pénz van.

BANDIKA (*a tükörbe*) Uraim! Hölgyeim! Hogy ki vagyok festve, kérem ne zavarja önt se, meg önt, ne nézzék, hogy a hajam bodros, meg, ni csak nem is a sajátom...

A műsor, élőkép

BANDIKA Vagy talán undorodnak a kapitalistától, aki fényes cilinderben szív kövér szivart, aminek illatától a proli berúg? Utálják, hogy egész nap csak szórakozik, és ölelgetik a hosszú lábú lányok, he? S ki szánja meg, ha a vén kecske lelke is keserű, ki szánja-bánja? Ki lássa meg könnyeit, ha csokolózva lát egy ifjú párt? Hisz ki is lesz szerelmes mármost öbeléje? Hölgyeim! Urak! A szerelem! Jó attrakció! Szép attrakció! De, haha, keveset fizet. A vén kövér meg sétál csak fényes zsakettben, de mindenki szerelmes már öbeléje! Hiszen ő? Mr. Pénz! Brávó, Mr. Pénz! Mr. Pénz! Pénz úr, hehe! Csak tapsoljanak! Tapsoljanak! (*Játékbankót szór Fortuna öléből*)

Szobában

KOVÁCS Kurázs! Már itt vagyunk. De itta szemed ideje behunynod, nem bírom, mindig a tükörképem látom benne imbolyogni. S az én szemem? Vajon mit mutat...

RITA A szívet látom én, hadnagy úr, ott dobogni. Kék a szíve, egy adag indigó, egy adag kobalt.

KOVÁCS A katona szíve papundepliből van összehajtogatva, megnyalva, s úgy összetapasztva, maga ezt nem tudhatja, kis kis-asszony, így szól a szabályzat.

RITA A szeme, hadnagy úr, felkavart víz, tejfehér ág árnyékba borulva, no lám, összevonja becses szemöldökét...

KOVÁCS Sokat fecsegsz. Megint ittál?

RITA Egyébként tán itt se volnék. Egyébként tán meg se ismerném az ilyen hadnagyokat. De valójában én nem iszok, soha. A Bandika mindjárt megvállik attól, aki zeuf. Engem is kitesz nemsokára. Húzd le a csizmám! Eh, mit nevensz, vigyen el az ördög.

KOVÁCS De az esznények, kis Rita, az eszmények. A hírnév! Gatyába kell ráznom ezeket a dolgokat. Igen, én becsvágyó vagyok. Nem vihet el az ördög, mert nem hiszek benne, ördög nincs, az ördög csak az árnyékom, csak én vagyok, meg te vagy.

RITA Hagyj, nincs kedvem most még.

KOVÁCS Nehéz veled, minek épp téged húztalak ki a pakliból? No hát, miért, mert te tetszel. Csak néha olyan nyűgös ne volnál. RITA Milyen szép virágai nőnek itt a Júliának! Imádom a virágot.

(*Belebámul egy virágcsokorba*) Milyen szép az élet!

KOVÁCS Illat a szeretőm, a nyakamat körbefonja.

RITA Búzavirág, ez kék... rózsá, ez vörös. Vörös-kék, ez Párizs. (*Tapsikol*) Párizs! (*Finyásan*) Én hűséges vagyok a vőlegényemhez...

KOVÁCS Ismerem én ezt. Azoknak a lányoknak, akik hűségesek a vőlegényükhöz, nem ilyen a szemük. Egészen nem ilyen... RITA Teljesen elgyengítesz.

Lesminkelés közben

JÚLIA Lehet, hogy itt hagyom a mulatódat, Bandi.
BANDIKA Te? Te biztosan itt hagyod. Sajnálak is téged. Az ilyen lányok nem szoktak soká megmaradni.
JÚLIA Legalább gyászolj egy kicsit.
BANDIKA Helyes. Hol a fekete zsakettem? *(Bohóckodik, ugrál, vi-gyrog és grimaszol)*
Júlia nevet

Ugyanott

BANDIKA *(izgatottan fűlel)* Hallod? Megint, megint! Ki ne félne? Ezek az utcán... Kik ezek? Kik ezek?
JÚLIA Leszerelő katonák.
BANDIKA Talán... Munkanélküli lesz belőletek is, gazfickók, hehe.
JÚLIA Megszabadulsz tőlük... a múlt héten is összetörték a mulatódat, Bandika.
BANDIKA Összetörték a nagytükrömet, mákvirágok... Nem jobb volna-e, ha kimennék Izraelbe, mégis? Mit tehetek itt... *(Leskelődik)*

Szobában, hárman

KOVÁCS Mit sírsz még, mit sírsz? Mit reméltél, meddig bírom én?
Mindent, amit velem teszel, te szuka?
JÚLIA Rita! Hogy éppen veled...
RITA Mit mondjak?
JÚLIA Semmit.
KOVÁCS Így van, semmit. Szépen nevezhetném magam férfinak, ha számadás fűzne egy Júliához. Egy ilyenfélehez...
JÚLIA Istenem! Hidd el, nem bírom tovább.
KOVÁCS Csak sírj, ahogy szoktál.
JÚLIA Szerettelek, te büdös gazember...
KOVÁCS Szeretned is kell, tartozol ezzel nekem. Az utolsó lélegzet-vételig, ez a kötelességed.
RITA Miért teszel úgy, mint aki nem is sejtette?
JÚLIA Sejtettem én, nagyon is sejtettem. Sőt tudtam, hogy épp te... eh, mindegy.
RITA Hogy állhattam volna ellen tovább... neked is vigyáznod kellett volna. Ez a strici a hibás.
KOVÁCS Vigyázz a szádra.
RITA Nem kívánnám az ellenségemnek se még egyszer... mit gondolsz te, öröm ez így? Kijózanodtam belőled, de örökre. KOVÁCS Kussolj, te rüfke. Takarodj innét.
RITA Kidobsz, te strici? Nézz a szemembe, vagy nem bírsz? Vigyázz nagyon, a szemed elárul. A nőekkel, akár a kocsis... Valami bajod van neked, fiam? *(Pofont kap)*
KOVÁCS Takarodj innét, nem érdekel az itt senkit. És vigyázz, nem szeretem, ha egy nőnek így villog a szeme.
RITA *(Júliának)* És te? Csak hallgatsz, te szerencsétlen... és én még sajnálalak. Mindenki megérdemli a sorsát.
JÚLIA Hagyjatok békén, nagyon kérek.
RITA *(Júliának)* Mire vársz? Gyere velem...
JÚLIA *(sötéten)* Tűnj el innét.
RITA Hát le vagy szarva! Hülye! *(Bevágja az ajtót)*

Ugyanott, ketten.

Kovács nem törődik Rita távozásával. Mint mindig, a kését dobálja az ájtóba az ágyon fekve

JULIA Betelt a mérték, te szemét.
KOVÁCS *(halkan)* Júlia, igen Júlia. Mindig ő. Júlia és a virágai. Júlia és a hadnagya. Te még mindig azt hiszed, hogy pénzen minden megvehető. A kutyaod vagyok, igaz? A kutya szomorú, az úrnője

egész nap felé se néz. Fut a pénze után. Társaságba jár. Programot csinál a barátnőivel. Hogy hízeleg a kutya, Júliácska? Az úrnője lábához dörgölőzik. Mit kér a kutya, Júliácska? Bármivel beéri. Kutya vagyok, tévedésből jöttél hozzám, azóta bánod. Nyomasztó lehet, bizony, hogy egész nap vár rád valaki, és nincs kedved hazasietni. *(Angyalian)* Rám untál? Váljunk el...

JÚLIA *(poharat vág hozzá. Sikít)* Te szemét, öntelt strici!
KOVÁCS *(elugrik)* Ó, mi történt! Na, lám, a bábu életre kelt, öröm látni, hogy a fércelt szívében vér kering fűrészpórr helyett! Hölgyek! Urak! Ez a nő itt több volna mégis, mint egy buta tők? Egy szép, üres fejecske... Na, lám! Fogott volna a szép szó, a tanítgatás?

Júlia csukladozva zokog a padlón, térden állva

(A hajánál felemeli a fejét, nem éppen gyengéden. Kedvesen sut-tog) Akarsz még válni, mondd?
JÚLIA *(a festék folyik az arcán)* Olyan egyedül vagyok.

Kovács mellé ereszkedik, és egy papírzsebkendővel mosolyogva az arcát törölgeti. Júlia még mindig sír

Egy kocsmában *(pótjelenet)*

I. TISZT Olyan gyanús csönd van, hogy az embernek kedve volna egy jó nagyot ordítani.
II. TISZT Nahát, ordíts.
KOVÁCS *(a második tisztet győzködi)* Nem hiszed el, ha mondom?
II. TISZT Kópj le végre. Te meg ordíts, halljuk.
I. TISZT Az embernek már nincs kedve berúgni se.
II. TISZT Szar vagy te, az a bajod. Nincs vér a pucádban.
I. TISZT Akadj le rólam, mert leverlek, mint vak a poharat.
II. TISZT Eredj már innen a Júliáddal.
KOVÁCS Akarod talán, hogy bebizonyítsam?
II. TISZT *(unottan)* Csak fecsegsz.
I. TISZT Böh, már az se igaz, amit kérdez.
KOVÁCS Nem veled beszéllek.
I. TISZT Hé! Pincér! ...ezek meghaltak, vagy megkukultak. Kimentek pisilni, és szartak visszajönni.
II. TISZT Kurva meleg van itt...
I. TISZT *(II. Tisztnak)* Mit vigyorogsz, te varangyosbéka? Részegeket nem szolgálhatnak ki alighanem. De hát melyikünk részeg? Tudod-e, hogy néha úgy elfog a szerethetnék, de úgy. Szeretem ezt az egész szarba mártott világot...
KOVÁCS Egy kurva! Sötét ringyó, ismerem kívül-belül! Ha akarom, veled is elmegy. Ha én akarom, úgy lesz.
II. TISZT *(Kovácsnak)* Hazamegyek és sajnállak.
KOVÁCS Ismerem minden porcikáját.
I. TISZT Mit sugdolóztok ti meg? A Júlia? Olyat rendelt nekem az orvos. Igyatok, ha jót akartok, vagy egy szarásnyi szuszt se hagyok senkiben, a kurva életbe.
KOVÁCS Azt csinál, amit mondok neki, különben... Mit nevensz, he?
II. TISZT Andersen meghalt és pótolhatatlan.
KOVÁCS Úgy van, ahogy mondom.
II. TISZT Majd előbb átöltözöm hozzá. Mégis, mi a bánatos szar van veled mostanában?
KOVÁCS *(akadozva)* Félek, hogy el fogok zülleni.
II. TISZT Minta két bátyád, mi? *(Vállat von)* Erre persze nincs garancialevél.
I. TISZT Az egész bagázs, kuss. Éljenek a nők! Éljenek a kis kurvák!
KOVÁCS Nyasgem, te paraszt.
I. TISZT Hó! Hó! Borul az asztal!

A mulatóban, az asztaloknál *(pótjelenet)*, mint egy álom

EZREDES Már megint magával találkozom? Mit néz rám ilyen sötéten, Kovács?
KOVÁCS Ezredes úr, én... én csak annyit akarok mondani.
EZREDES Nos, halljuk!

Mind tapsolnak és nevetnek

KOVÁCS Nincs mit mondanom.
EZREDES Hallották ezt? Hallották? Ez aztán igazán szellemes!

Megtapsolják

RITA (*sajnálja*) Menj innen, szerencsétlen, semmi dolgod itt.
KOVÁCS Már megint részeg vagy.
RITA Mi közöd hozzá?
EZREDES Hallották? Azt mondta: mi közöd hozzá, haha! Mi közöd hozzá? Brávó!

Megtapsolják A

szobában

KOVÁCS Tudjuk mindannyian, ki vagy te. Gyalázatos ringyó vagy te. Szégyenletes cafka! Lefeküdt az ezredessel, lefeküdt az őrnagy úrral, igaz, csillagom? Mind tudjuk, hogy ki vagy te.
JÚLIA Félek tőled, értsd meg.
KOVÁCS Szégyent hoztál rám, szégyent! Bocsánatos bűn-e mindezt?
JÚLIA Soká voltál el ma is... telebeszéltek mindennel téged.
KOVÁCS Szép arc, babaarc... leszoktatlak én még a kurválkodásról. Őszintének kell lenni, kíméletlenül őszintének. (*Kinosan líheg*) Hiszen ezen alapul... a mi szerelmünk. Te szeretsz engem, én szeretlek téged, ezért semmi se drága. Rossz a véred, rossz, beléd esett a bujálkodás ördöge, hogy is gyógyíthatnának meg? Meg kell jelölnöm téged, meg kell jelölnöm, vigyázatok emberek, vigyázatok, ez a lány az ördög, sűt a combja.
JÚLIA Kérlek ne bántsd, könyörgöm. Kérlek, kérlek.
KOVÁCS Elnyomjam tán ezt a csikket a szemed alatt? Szép arc, babaarc... igen, ez jó lesz. (*Szív a cigarettán*) Micsoda ötlet, micsoda ötlet! A legocsmányabb ördöggel vívok háborút. Lidércfény... a szemedben; szép lesz, jó lesz, minden rendben lesz. Ne sírj, ne sírj, én szeretlek, tudod-e?
JÚLIA Kérlek...
KOVÁCS Mit suttogsz? Mit? Kérdeztelek, arra felelj, tudtad, hogy szeretlek? Hogy én így... szeretlek? (*Ellőki*) Béka! Részeg vagyok... Menj, vagy elcsúfítom azt a szép pófádat.

Ugyanott

KOVÁCS Mondják, eltorzul az arcom, ha mosolygok. A szívem dobog ebbe a mosolyba, haha. Mondják, gonosz vagyok. Ki tudja, így van-e valóban? Ki tudja, he? Én jó vagyok...
JÚLIA Jézus, mikor múlik már el ez az éjszaka? Ha felhúzzák a redőnyt, itt a hajnal...
KOVÁCS Mit fecsegsz, he? Mit? Álló nap csak azt hallgatom. Látod, mi ez? Akár egy ékszer, mindig hideg! Ringyó a lehelet, párád csap rajta. A pisztolyom, szépségem, kis babám...
JÚLIA Le kellett volna adnod, nem így van?
KOVÁCS Kellett volna, nem kellett volna... tán még odaadom, ki tudja? Haha, ki tudja? Nocsak? (*Suttog*) Csak nem félsz tőlem?
JÚLIA Nem... de igen. Tedd le azt. Feküdj mellém, kérlek. KOVÁCS Haha, a szuka! Csábító ördög. A magam ura vagyok. Ki parancsol nekem? Csak magam. (*Üvölt*) Orromnál fogva vezettél.
JÚLIA Miről beszélsz?
KOVÁCS (*vigyorog*) Egyet akar csak mind, csak egyet.. Mindenki

uralkodni akar, vezetni, becsapni, mind erre vár. De nem engem. Haha, nem engem. Forró a tested, a bőröd perzsel, szabad-e még átölelnem téged?

JÚLIA Ne játssz velem.
KOVÁCS Kiveszem a tárat, látod, így kell... Nem ér a te életed úgyse semmit, meg senkié se. A csőben tán maradt egy, ki tudja? (*Elsüti Júliára, a pisztoly üresen csattan, Kovács nevet*)
JÚLIA Tedd azt le, félek tőle.
KOVÁCS A legjobb mosószer, kitisztít a becsületen mindenféle foltot. Ne játsszak én? Játssz hát te.
JÚLIA Jaj, mit akarsz?
KOVÁCS Kiveszem a tárat, látod, így kell... Nem ér a te életed úgyse semmit, meg senkié se. A csőben tán maradt egy, ki tudja? (*Elsüti Júliára, a pisztoly üresen csattan, Kovács nevet*)
JÚLIA Hányingerem van. Nem látom én meg a hajnalodat, Jézus.
KOVÁCS Az újságok... így írnak összevissza... részeg katonatiszt tisztította fegyverét.
JÚLIA (*suttog*) Jézusom, segíts meg.
KOVÁCS Tisztította fegyverét, haha.
JÚLIA Milyen sápadt vagy. Olyan fehér az arcod.
KOVÁCS Ne ingerelj, ne ingerelj.
JÚLIA Segítsenek, elhagy az erőm, segítség.
KOVÁCS Kiszáradt a torkod, hehe. Kinek suttogsz te itt? Mulattatsz, te ringyó, utoljára mulattatsz.
JÚLIA Segíts, nagy Isten.
KOVÁCS Felbőszítesz, vigyázz. Ki tudja, jót állok-e magamért, ha így felbőszítesz. Hogy mersz így nézni rám, he?
JÚLIA (*nyöszörög*) Bepisiltem.
KOVÁCS Milyen régen gyűlöllek már! Milyen régen túrtörtetem magam! Napról napra csak felbőszítesz...
JÚLIA Ne, várj, az istenért. Segítség!
KOVÁCS (*reszket a szája széle*) Milyen régen gyűlöllek már, édes Istenem. Megérted-e, hogy itta véged? Tiszta-e a lelked valóban? (*Többször belelő*)
JÚLIA (*nyöszörög*) Segítség, Istenem.
KOVÁCS Meg kellett halnod, megérted végre? Habzik a szád, véres hab... mit nyöszörögsz, megértesz-e? Meg kellett hogy haljál, nem lehetett másképp, cafka, utolsó cafka, undorodom tőled, csak azt akarom, hogy megérts. Képtelen vagy erre? Hogy érjem utol az értelmes lelket benned, Júlia, kialudt már talán? Hogy kiáltsak? Nagyon kiáltsak? Még nagyobb? Még ennél is hangosabbat? Júlia, Júlia! Megértettél, vagy bután halsz meg, mint egy ökör? Anima animalis, buta nő, hát dögölj meg, undorodom tőled, meghaltál, mielőtt megértettél volna. Gyűlöllek, gyűlöllek, torzszülött vagy. Kék vér, vörös vér, lüktető patak, csepegő bíbor falka, habos vér, ki fogja felmosni ezt a mocskot? Édes Istenem, most mi lesz?

Kiegészítő jelenet. Elhelyezése több ponton lehet: Kovács és barátja jelenete után, vagy a tiszték jelenete után, vagy ahol tetszik. Ketten

JÚLIA Azelőtt más voltam én is. Te mindig tudod talán, hogy mit miért csinálsz?
RITA Büntudatod van a gyereked miatt?
JÚLIA Úgy akarta. (*A könnyét törli*) Rohadt vagyok. És most, ha úgy volnék mégis?
RITA És amaz a múltkor? Büntudatod van?
JÚLIA Kinek ne lenne?

1990

